

Ljiljana Mrkić Popović

MILENKO MARIČIĆ

Jedna davna 1969. godina bila je veoma značajna za profesora Milenka Maričića i mene. Te godine Milenko Maričić dobio je Sterijinu nagradu za režiju i novu klasu studenata glume, moju. Primljeni smo: Neda Arnerić, Mirko Babić, Aleksandar Berček, Marina Koljubajev, Vesna Mrkić, Jelena Petrović, Čedomir Petrović, Žarko Radić, Dragica Ristanović, Feđa Stojanović, Ivan Šebalj, Branimir Zogović i ja.

Ne verujem da je u svesti brucoša glume postojala jasna predstava o značaju tadašnje Sterijine nagrade u tadašnjoj Jugoslaviji, kojoj je privrženo pripadao moj profesor. Ali smo zato veoma živo, ubrzo spoznali da je naš profesor posebnog umetničkog žara, velike snage, a tananih osećanja, veoma zahtevan, a sklon lakom praštanju, strog, a popustljiv, neumoljiv, a brižan, neiscrpne mašte, ali ne i strpljenja, ubranog hoda, ali spore fraze, dakle – Milenko Maričić.

Svako od nas, iz brojnih generacija njegovih studenata, obeležen je delom njegove ličnosti. Po tome se prepoznamo.



I posle mojih završenih studija nastavili smo da se svakodnevno srećemo moj profesor Milenko Maričić i ja. Jer Branivoj Đorđević, čiji sam asistent postala, bio je njegov najbolji prijatelj.

Kada su mi, mnogo godina docnije, prevareni prividom govorili da sam najmlađi dekan, grešili su. Najmlađi dekan u istoriji Fakulteta dramskih umetnosti bio je – Milenko Maričić.

Bio je reditelj antologijskih predstava, (*Arsenik i stare čipke*, *Dragi moj lažljivče*, *Gospoda Glembajevi*, preko 70 predstava na svim pozorišnim scenama) ali i ispitne drame tada studentkinje, Milice Novković *Kamen za pod glavu* u Ateljeu 212.

I onda kada je prestao da se bavi pozorištem, a ja počela, nastavili smo da se srećemo, preko njegove supruge, vrsnog kostimografa Mire Čohadžić.

Ali najposebniji susret moj profesor i ja imali smo pre nekoliko meseci u Jugoslovenskom dramskom pozorištu, tačnije 13. juna 2002. Tada je izvedena *Andromaha* Žana Rasina. Prvi put prevedena na naš jezik. Prevodilac savršenog aleksandrinca, sa cezurom posle 6. sloga i besprekornom rimom je Goran Maričić, njegov sin.

Mislim da je moj profesor morao biti ponosan na ovaj naš susret. A znam da je bio srećan.